

Dorkas

Dat Dorkas in Joppe grote achting en liefde genoot, blijkt duidelijk uit het feit dat de discipelen van de Heer, toen zij na een hevige ziekte gestorven was, onmiddellijk twee mannen naar Lydda zonden, om Petrus te vragen tot hen te komen.

Geen wonder ook, dat deze trouwe discipelin van de Heer de harten van allen te Joppe gewonnen had. Zij was steeds overvloedig geweest in goede werken en gaf ook veel aan anderen van haar goederen. Niet alleen had zij geldelijke ondersteuning gegeven daar waar het haar nodig scheen, maar zij had ook veel met haar eigen handen voor de armen en weduwen gewerkt. Toen Petrus kwam, kon men hem de kleding laten zien die zij gemaakt had (Hand. 9:39).

Dat de droefheid in Joppe groot was, toen deze zo zeer geliefde zuster stierf, kunnen wij ons goed voorstellen. In een gemeente een zuster te moeten missen die zo'n warm hart voor de zaak van de Heer heeft en al haar gaven en krachten besteedt in de dienst voor anderen, is geen geringe reden tot verdriet.

Toen Dorkas ziek werd, zullen er voor haar herstel ongetwijfeld veel gebeden zijn opgezonden. Maar God verhoorde deze gebeden niet. Hij had andere en heerlijker plannen. Zijn wegen zijn niet onze wegen en Zijn gedachten niet onze gedachten. Dorkas werd ziek en stierf. Voor de mens was nu alle hoop vervlogen. Niemand kon nu meer helpen. Maar voor God was niets te wonderbaar. Dat voelden de discipelen in Joppe, daar waren zij van overtuigd. In dat geloof, dat bij zichzelf overlegt, zoals Abraham deed ten aanzien van zijn zoon Izak, dat God machtig is ook doden op te wekken, zonden zij twee mannen tot Petrus om hem te vragen: 'Draal niet met tot ons te komen' (vs. 38).

Het is enerzijds mooi om het grote geloof bij deze discipelen van de Heer in Joppe te zien, anderzijds ook op te merken de liefde die er in hun harten voor de gestorvene was en die als het ware de drijfveer tot deze geloofsdaad werd. Hoe heerlijk werd hun geloof beloond! Petrus komt naar Joppe, knielt in de bovenzaal bij de gestorvene neer en bidt. Petrus is daar alléén met zijn God, Wiens aangezicht hij zoekt om kracht te ontvangen voor iets wat alleen God kan doen, namelijk doden opwekken. Daarna, dus niet in eigen kracht maar in Gods kracht, wendt hij zich tot het lichaam en zegt: 'Tabitha, sta op!' De Heer antwoordt op het gebed van Zijn discipel. Hij verhoort zijn gebed. Dorkas deed haar ogen open en ging overeind zitten.

Wat een blijdschap voor de weduwen en de gelovigen in Joppe als Petrus hen binnenroept en de gestorvene nu levend voor hen plaatst. Inderdaad, het is een prachtig beeld dat ons in deze eenvoudige geschiedenis wordt gegeven.

Hoe veel ware toewijding in de dienst van de Heer zien wij bij Dorkas. En welk een gevoel van gehele afhankelijkheid van de Heer blijkt ons uit de houding van de neergeknielde en biddende Petrus, Petrus die vroeger, toen hij zichzelf nog niet kende, tot de Heer Jezus had gezegd: 'Al zouden allen aan U geërgerd worden, ik zal nooit geërgerd worden' (Matth. 26:33).

Inderdaad, Dorkas, die nu weer aan haar geliefden teruggegeven was, had een geloofsleven achter zich dat God verheerlijkte. Zij was ijverig geweest in goede werken en had uit haar werken haar geloof getoond. Zij neemt dan ook een geweldig mooie plaats in onder de rij van de in de Bijbel vermelde gelovige vrouwen.

In onze dagen is het belangrijk ons oog te vestigen op een dergelijke vrouw en na te gaan op welke wijze deze vrouw de Heer diende en zich gaf voor anderen. Menige jonge vrouw denkt tegenwoordig grote dingen voor de Heer te moeten doen, menige vrouw meent in het openbaar te moeten optreden, te moeten spreken, te moeten getuigen, te moeten leren. Hoe weinig wordt eraan gedacht dat het de plaats van de vrouw is om zich te laten leren in stilheid, in alle onderdanigheid, dat haar versiering is 'het onvergankelijke van de zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God' (1 Petr. 3:4).

Dorkas openbaarde die stille geest. Zij hield zich bezig met wat God haar als vrouw te doen gaf. Zij bezocht armen en weduwen en zij gaf niet alleen haar geld, maar zij gaf ook zichzelf door haar tijd te besteden aan het maken van kleding.

Hoe veel is er in dit opzicht ook in onze tijd voor de gelovige vrouw, ook voor onze jonge zusters, te doen. Weliswaar is het niet een werk dat door de wereld gezien en op prijs gesteld wordt, maar het is een werk dat de Heer welgevallig is en Zijn goedkeuring wegdraagt. En daar moet het ons toch om te doen zijn. Wij behoren niet te leven voor de wereld, niet te leven voor onszelf, geen werken te doen om door de mensen gezien te worden; maar wij behoren Hem te dienen Die Zelf gekomen is om te dienen en wij behoren te leven voor die Heiland, Die voor ons gestorven en opgewekt is.